

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD., v právnej veci navrhovateľky: **R.**, nar. X., v meste Q., štátnej príslušnosti Čínskej ľudovej republiky, t. č. Záchytný tábor H., proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Migračný úrad**, Pivonková č. 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia odporcu č. ČAS: MU-631-12/PO-Ž/2009 zo dňa 13.11.2009, na odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Saz/89/2009-18 zo dňa 10. februára 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 5Saz/89/2009-18 zo dňa 10. februára 2010 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie, ktorým odporca podľa ustanovenia § 12 ods. 1 písm. a/ ods. 2 písm. f/ a ods. 3 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia (ďalej len zákon o azyle) zamietol žiadosť navrhovateľky o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnenú. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd sa stotožnil so záverom odporcu, že v prípade navrhovateľky neboli splnené podmienky pre udelenie azylu na území SR a rozhodnutie odporcu o zamietnutí žiadosti ako zjavne neopodstatnenej je vecne správne a v súlade so zákonom. Skutočnosti navrhovateľkou uvádzané v priebehu celého azylového konania nasvedčujú podľa krajského súdu snahe o legalizáciu pobytu na území Slovenskej republiky a túto pohnútku nie je podľa krajského súdu možné subsumovať pod zákonné dôvody v zmysle zákona o azyle.

Krajský súd v dôvodoch rozhodnutia uviedol, že odporca postupoval správne, keď po zvážení skutkového stavu nenašiel ani dôvod pre udelenie doplnkovej ochrany.

Proti tomuto rozsudku podala navrhovateľka dňa 23.3.2010 odvolanie v ktorom uviedla, že dôvod jej žiadosti (že má na Slovensku manžela a deti) možno podľa jej názoru subsumovať pod humanitné dôvody v zmysle § 9 zákona o azyle, a preto jej žiadosť nemala byť zamietnutá ako zjavne neopodstatnená.

Poukázala na to, že už v opravnom prostriedku namietala neúplnosť správ, o ktoré odporca opieral svoje rozhodnutie, najmä v tej súvislosti, že tým, že požiadala o azyl, dostala sa do pozície človeka, ktorý nesúhlasí vládnu ideológiou. Krajský súd v rozsudku konštatoval, že zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že odporcovi vznikla povinnosť, aby si sám domýšľal právne relevantné dôvody a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné zistenia. Navrhovateľka s týmto záverom krajského súdu vyjadrila nesúhlas a poukázala na ust. § 19a ods. 1 zákona o azyle.

Vyjadrila nesúhlas s tvrdením odporcu, že nespĺňa podmienky na poskytnutie doplnkovej ochrany a poukázala na možný vplyv jej žiadosti o azyl na jej postavenie v krajine pôvodu. Návrat do krajiny pôvodu považuje za nemožný a vzhľadom na neľudské podmienky, v ktorých by bola nútená žiť aj za neúnosný a neprimeraný.

Na základe uvedeného navrhla napadnutý rozsudok krajského súdu zmeniť tak, že rozhodnutie odporcu navrhla zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Písomné podanie označené ako odvolanie voči rozsudku, podané JUDr. J., doručené krajskému súdu dňa 25.3.2010, ktorým žiadal rozsudok súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie

konanie, odvolací súd nezobral do úvahy, pretože v spise krajského súdu sa plnomocenstvo udelené JUDr. P. navrhovateľkou nenachádza a odvolanie nie je ním ani podpísané.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľky vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť. Zopakoval argumenty svojho rozhodnutia, pričom poukázal na to, že navrhovateľka po nelegálnom príchode na v roku 2007 sa zdržiavala na území SR neoprávnene až do jej zadržania policajnou hliadkou 22.9.2009. Nakoľko sa nevedela preukázať žiadnym dokladom, ktorý by ju oprávňoval na pobyt na území SR, bola rozhodnutím Oddelenia cudzineckej polície PZ v Košiciach č. p. UHCP-35-6/RHCP-PO-CP-KE-ZVC zo dňa 22.9.2009 administratívne vyhostená a súčasne jej bol uložený zákaz vstupu na územie SR do 22.9.2014. Na účel vyhostenia bola zaistená a umiestnená do útvaru policajného zaistenia pre cudzincov v Sečovciach, kde dňa 8.10.2009 účelovo požiadala o azyl.

Odporca trval na dôvodoch svojho rozhodnutia a navrhol napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 22.6.2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 12 ods. 1 písm. a/ zákona o azyle ministerstvo zamietne žiadosť o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnenú, ak žiadateľ) odôvodňuje svoju žiadosť o udelenie azylu inými skutočnosťami alebo dôvodmi, ako tými, ktoré sú uvedené v § 8, 10, 13a alebo § 13b.

Podľa § 12 ods. písm. f/ ministerstvo zamietne žiadosť o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnenú aj vtedy, ak žiadateľ nespĺňa podmienky podľa § 8, 10, 13a alebo § 13b a predložil svoju žiadosť o udelenie azylu len z dôvodu odvrátiť bezprostredne hroziace vyhostenie z územia Slovenskej republiky.

Podľa § 12 ods. 3 zákona o azyle ministerstvo rozhodne podľa odsekov 1 a 2 do 60 dní od začatia konania; po uplynutí tejto lehoty žiadosť o udelenie azylu nemôže byť zamietnutá ako zjavne neopodstatnená.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie o zamietnutí žiadosti navrhovateľky o udelenie azylu ako zjavne neopodstatnenej podľa § 12 ods. 1 písm. a/ a ods. 2 písm. f/ zákona o azyle, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľky v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľky a obsahom správ o krajine pôvodu (odporca vychádzal z informácií o krajine pôvodu, ktoré získal z informácií – na internetovej stránke www.businessinfo.cz/cz/ubrika/cina, aktualizovanej dňa 1.10.2009 a z článku X-trade Brokers SR „Vývoj a budúcnosť čínskej ekonomiky a akciového trhu“

zo dňa 13.10.2009), z ktorých stručne popísal spoločensko-politickú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na dôvody, pre ktoré navrhovateľka žiadala o udelenie azylu.

Z obsahu administratívneho spisu odporcu vyplynulo, že navrhovateľka požiadala o udelenie azylu na území SR z dôvodu, že chce na Slovensku žiť so svojou rodinou, s manželom a dvomi deťmi, ktorí tu majú legálny pobyt. Uviedla, že to je jediný dôvod jej žiadosti o azyl.

Na otázku čoho sa obáva v prípade návratu do krajiny pôvodu, odpovedala, že by sa zbláznila sama v Číne, psychicky by to nezvládla. Na otázku, prečo si pobyt na území SR nelegalizovala, keď tu žije už dva roky, odpovedala, že sa starala o rodinu a nemala možnosť si to vybaviť. Ďalej uviedla, že v krajine pôvodu nemala žiadne problémy s políciou, armádou, či inými štátnymi orgánmi, nebola trestne stíhaná, väznená či iným spôsobom prenasledovaná.

Odporca žiadosti navrhovateľky nevyhovel s tým, že navrhovateľka nielenže nepredložila žiaden dôkaz preukazujúci jej prenasledovanie v krajine pôvodu, ale takéto dôvody ani neuvádzala. Odporca v rozhodnutí konštatoval, že navrhovateľka žiadosť o udelenie azylu zdôvodnila skutočnosťami, ktoré sú inými ako dôvody uvedené v § 8, 10, 13a zákona o azyle, naviac jej žiadosť vyhodnotil za účelovú, s cieľom odvrátiť bezprostrednú realizáciu vyhostenia. V tejto súvislosti vychádzal z toho, že navrhovateľka požiadala o azyl potom, čo bola administratívne vyhostená a umiestnená v ÚPZCC za účelom realizácie rozhodnutia zo dňa 22.9.2009 o jej administratívnom vyhostení. Preto jej žiadosť ako zjavne neopodstatnenú z dôvodov podľa § 12 ods. 1 písm. a/ a ods. 2 písm. f// zákona o azyle zamietol ako zjavne neopodstatnenú.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní odporca aj súd prvého stupňa vychádzali, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne zistil skutkový stav a vyvodil z neho správny záver o tom, že navrhovateľka zakladá svoju žiadosť na iných dôvodoch ako v § 8, 10, 13a alebo § 13b, najmä na snahe legalizovať si pobyt na území SR a snahe vyhnúť sa administratívne vyhosteniu.

V tejto súvislosti je potrebné súhlasiť s názorom krajského súdu, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia. Takýto názor už Najvyšší súd SR judikoval vo svojom rozhodnutí zo dňa 23.1.2007 sp. zn. 1SžoKS 124/2005.

Pokiaľ teda odporca dospel k záveru, že dôvody navrhovateľky pre ktoré žiada udeliť azyl na území Slovenskej republiky, nemožno považovať za relevantný dôvod pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky a jej žiadosť je založená na iných dôvodoch ako v § 8, § 10, § 13a alebo 13b, najmä na snahe legalizovať si pobyt na území SR a snahe vyhnúť sa vyhosteniu, takýto záver nachádza oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania, preto krajský súd nepochybil, keď považoval rozhodnutie z týchto dôvodov za zákonné.

Krajský súd sa podrobne zaberá všetkými námietkami navrhovateľky uplatnenými v opravnom prostriedku, k ich vyhodnoteniu nemá odvolací súd žiadne výhrady, v podrobnostiach na tieto správne závery krajského súdu odvolací súd odkazuje.

Odvolací súd k námietke navrhovateľky, že je mal byť udelený azyl z humanitných dôvodov, považuje za dôležité uviesť, že zákon o azyle výslovne neukladá povinnosť správneho orgánu uviesť do výroku negatívne rozhodnutie o neudelení azylu z humanitných dôvodov podľa § 9 zákona o azyle. Keďže nejde o nárok, o ktorom musí rozhodnúť správny orgán ex lege, ale o výsledok správneho uváženia správneho orgánu, ktorý nie je preskúmateľný súdom, námietka navrhovateľky, že správny orgán rozhodol nesprávne, keď jej dôvody nesubsumoval pod humanitné dôvody, neobstojí.

Odvolacie námietky navrhovateľky neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku ani rozhodnutia odporcu preto odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil podľa § 219 OSP.

O náhrade trov konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa ustanovenia § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP, keď navrhovateľke, ktorá nemala úspech vo veci náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 22. júna 2010

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Ľubica Kavivanovová